

தமிழ் மலையாள சிறுகதைகளில் மொழிநடை

முனைவர் பொ.கோகிலா

செம்பட்டி

முன்னுரை

நவீன கால இலக்கிய வகையில் ஒன்றான மனித வாழ்வின் நிகழ்வுகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு புனைவப்படும் சிறுகதையில் ஆசிரியர் கையாளும் உத்திகளுள் சிறப்பிடம் பெறுவது அவரது கைதேர்ந்த மொழி நடையேயாகும். கதையாசிரியர் தாம் எடுத்துக்கொண்ட பொருளை விளக்கும் முறையே நடை ஆகும். மேலும் அவரின் தனித்தன்மையை வரையறுப்பதில் அவர் கையாளும் மொழிநடையின் பங்கு குறிப்பிடத்தக்கதாகும். “நடை என்பது ஒரு ஆசிரியனின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்த வல்லது”¹. ஓர் ஆசிரியனின் நடை என்பது அவர் கையாளும் மொழியின் அமைப்பும், முறையும் ஆகும். அது அவரது சொற்களாலும், வாக்கியங்களின் அமைப்பு முறைகளாலும் உருவாக்கப்படுவதாகும். தமிழ் மலையாள சிறுகதைகளில் இருவேறுபட்ட ஆசிரியர்களிடையே காணலாகும் மொழிநடையினை ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமையப்பெற்றுள்ளது.

மொழிநடை

நடை இலக்கியத்தின் இன்றியமையாத கூறாகும் கார்லைன் என்பவர் நடை என்பது ஓர் ஆசிரியனின் மேல்சட்டை போன்றது, அன்றும் என்றும் உடம்பின் தோல் போன்றது என்றும் கூறியுள்ளார். “நடை என்பது ஒரு ஆசிரியனின் தனித்தன்மையை வெளிப்படுத்தவல்லது”² என்று அதன் தன்மையை மா.இராமலிங்கம் குறிப்பிடுகிறார். “நடை என்பது கதை சொல்லப்படும் முறையும் கருத்து வெளியீட்டிற்கும் பயன்படுத்தப்படும் சொல் தொடர் அமைப்புகளுக்கும் ஆகும்”³ என்கிறார் மீனாட்சி முருகரத்தினம்.

உணர்ச்சி நடை

மனிதர்கள் எல்லோரும் உணர்ச்சியுடையவர்கள். குழந்தைக்கேற்றவாறு அவர்கள் உணர்ச்சிகளை உணர்கிறார்கள். இலக்கியத்தில் சொல்லப்படும் கருத்துக்களைக் காட்டிலும் அக்கருத்தால் எழுந்த உணர்ச்சியே அவ்வினக்கியத்திற்கு சிறப்பினைத் தருகிறது எனலாம். படைப்பாளன் தன் மனதில் எழும் உள்ளத்து வெளிப்பாட்டைக் கதாப்பாத்திரத்தின் வாயிலாக வெளிப்படுத்திப் படிப்பவர் மனதில் பதிய வைக்கும் ஒரு வகை மொழிப்பாங்கு உணர்ச்சி நடை எனலாம். நா.பார்த்தசாரதி, சாராஜோசப் இருவரும் தத்தமது மொழிக் கதைகளில் உணர்ச்சி நடையை கையாண்டுள்ளனர்.

நா.பார்த்தசாரதி மறுபடி ஒரு மஹிஷாசுர வதம் என்னும் சிறுகதையில் வரும் முத்தம்மா இளம் வயதிலேயே தந்தையை இழந்து தாயாருடன் தாத்தாவிடம் வளர்ந்து வருபவள். பள்ளிப்பருவத்திலேயே வழியில் கண்ட நல்ல பாம்பினை தனியாக அடித்துக் கொல்லும் தைரியசாலியாவாள். கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து விட்டு பணிக்காகச் சேரும் இடத்தில் எம்.எல்.ஏவால் சோதனைக்கு ஆளாகிறாள். கன்னிப்பருவத்தில் தன்னைப் பலாத்காரம் செய்து அனுபவிக்கத் துடிக்கும் எம்.எல்.ஏவைப் பாம்படிப்பது போல் அடித்து நொறுக்குவதனை “பதினைந்தே நிமிடங்களில் அரசை அந்தியழகனின் மண்டை இரத்தக் களரியாகிவிட்டது. லாரியில் அறைபட்ட தெரு நாய்ப்போல் படுக்கையில் கிடந்த அவன் உடலைப் பார்த்து வெறி தணியாமல் நுனி உடைந்த சோடா பாட்டிலினால் தாக்கிக் கொண்டே

இருந்தாள்.”⁴ (இரா.பிரேமா, பெண்மையச் சிறுகதைகள், ப,163) என்னும் கதை வரிகளில் வாசகரிடையே உணர்ச்சியை கிளைத்தெழச் செய்கிறார். இதே நிலையினை

சாராஜோசப் ‘அட்டப்பாடி’ என்ற கதையில் வரும் நஞ்சம்மா என்ற பெண் கீழாள சமூகத்தைச் சார்ந்த பெண்ணாக இருக்கிறாள். ஆதிவாசிப் பெண்ணான இவளது தோற்றம் பிறருக்கு (ஆன் வர்க்கத்தினருக்கு) ஏளனம் தோன்றச் செய்கிறது. சந்தனம் வாங்குவதற்கு வருகின்ற தங்கப்பல்காரன் ஆதிவாசிப் பெண்ணான நஞ்சம்மாவைக் கெடுத்து விடுகிறான். “யாரு உதிரங்காளியை சதி செய்தது? நமது நஞ்சம்மாவை, தங்கப்பல்காரன் வெட்டியிட்ட வாழை போன்று கீழே விழுகிறான். வெள்ளம்மாவின் தலை இடி வெட்டியது. உதிமலையிலிருந்து காற்று திரும்பிற்று”⁵ (சாராஜோசப் மலையாளச் சிறுகதைகள், ப,70,.) என்று குறிப்பிடுகிறார். இவ்விரண்டு கதைகளின் வாயிலாக வேற்று மொழியாசிரியரிடத்தே காணலாகும் உணர்ச்சி நடைப்போக்கினை முத்தம்மா, நஞ்சம்மா என்னும் இரண்டு பெண்களின் கோபத்தின் வெளிப்பாடாக உலவவிட்டுள்ளனர்.

உவமை

பொதுவாக ஒருவர் கருத்தினை மற்றவருக்கு வலியுறுத்த நினைக்கும் நிலையில் தனது கருத்தோடு அதற்கொத்த சில உலக நடப்புகளைத் தொடர்புபடுத்திக் கூறுவதை, வழக்கத்தில் இன்றும் காணலாம். இம்முறை கேட்பவர் சொல்பவருடைய கருத்துக்களைத் தம் மனதில் ஆழமாகப் பதித்துக் கொள்ளவும், எளிதாகப் புரிந்து கொள்ளவும் உதவுகிறது. இதனையே இலக்கியத்தில் உவமை என்று அழைக்கின்றனர். எனவே உவமை என்பது ஒரு பொருளை மற்றொரு பொருளோடு ஒப்புமைப்படுத்திக் கூறி, கருத்தைத் தெளிவு பெறச் செய்யப்பயன்படும் ஓர் இலக்கிய உத்தி எனலாம். உவமை என்பது “ஒரு பொருளின் அழகைக் கொண்டு மற்றொரு பொருளின் அழகை நினைத்து இதனை அதனோடு ஒப்பிடுதல் உவமை”⁶ என்று மு.வ கூற்றினை முனைவர் செ. ரவிசங்கர் தமிழ் இலக்கியத்தில் உவமை என்னும் நூலில் குறிப்பிடுகிறார்.

அறிஞர் அண்ணா ‘சுடுமுஞ்சி’ எனும் தனது கதையில் உவமையைக் கையாண்டுள்ளார். ஆறுமுக முதலியார் இராமியை இரண்டாம்தாரமாக மணமுடிக்க எண்ணி அவளது ஜாதகத்தை மாற்றி எழுதி இராமியையும் ஏகாம்பரத்தையும் பிரித்த நிலையினைக் கூறும் போது “ஜாதகம் பார்த்தாச்சு, திடீரென்று அந்தப் பையன் நான் அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள முடியாதான்னு சொல்லிவிட்டான், யார் என்ன சொன்னாலும் கேட்கவில்லை” “அந்தப்பெண் வேண்டாமென்று அந்தப் பயல் சொல்லி விடவே, அந்தப் பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று நெடுநாளாக ஆசையாக இருந்த ஆறுமுகத்துக்கு அப்பெண் கிடத்தமையை “பழம் நழுவி பாலில் விழுந்தது போலாச்சு, பக்கத்துக்கு ரதி வந்தாச்சு”⁷ (அண்ணா முத்திரைக் கதைகள், ப,71) என்ற வரிகளில் உவமையைக் கையாண்டு பழத்திற்கு ஒப்பாகக் இராமியைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

ஒரு பொருளின் சிறப்பினைக் கூற பிறிதொன்றுடன் ஒப்பிட்டுக் கூறும் உவமை என்னும் உத்தியை மலையாளக் கதைகளில் சிறுகதையாசிரியர்கள் அதிகளவில் பின்பற்றியுள்ளனர். எம்.டி.வாசுதேவன்நாயரின் ‘அவள் கதை எழுதினாள்’ என்னும் கதையில் கதைஎழுதும் அம்முவினுடைய கணவன் ஒரு முற்போக்குவாதி, பெண்களுக்கு கருத்துச் சுதந்திரம் கிடைக்கவேண்டும் என்ற கொள்கையைப் போற்றுவவன், அவனது மனைவி தனது வர்ணனைத் திறத்தால் அவள் எழுதிய கதையை வாசித்துக் காட்ட வரும் நிலையினை அம்முவின கணவன் அவளைக் காணும்

தன்மையை “உபாத்தியாயரைக் கண்ட மாணவனைப் போல”⁸ (ப.25) என்னும் சொல்லாடலின் மூலம் அம்முவினை ஆசிரியருக்கு ஒப்புமைப்படுத்தி கதையைப் புனைந்துள்ளார்.

சி.சந்திரமதி ‘சுமங்கலாவின் மாங்கல்யம்’ என்னும் கதையில் சுமங்கலாவின் அண்ணன் ராகவனின் நண்பனுடன் திருமணம் நிச்சயப்பட்டிருக்கும் வேளையில் நாளை திருமணத்திற்கு இன்றிரவுவரை வராதிருந்த மாப்பிள்ளையை எண்ணியும், திருமணம் முடிந்த பிறகு சுமங்கலா தங்கப்போகும் இடத்தினை எண்ணியும் அழுது புலம்பியவாறு அமர்ந்திருக்கும் பார்கவியம்மாவின் வேதனையின் வெளிப்பாட்டினை “வெட்ட வெளிபோல் கிடக்கும் வானத்தைத் திடீரென இருண்ட மேகங்கள் வந்து மூடுவது போல”⁹ (ப.64) என்று அவளது படபடப்பு நிலைக்கு மேகங்களை உவமையாகக் கூறுகிறார்.

அண்ணா, எம்.டி வாசுதேவன் நாயர், சந்திரமதி ஆகியோரின் இரண்டு மொழிப் படைப்புகளில் இரண்டு ஆசிரியரின் பின்புலத்தில் கதை அமையப்பெற்றுள்ள நடையில் உவமை புலப்படுவதனைத் தெரியமுடிகிறது.

பிராமணர் வழக்கு

தமிழ்ப்புனைகதை உலகின் தொடக்க காலத்தில் பிராமணர் வழக்கு செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தது. “ஒரு காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் சிறிய கதைகளும் பெரிய கதைகளும் பெரும்பாலும் ஒரு சாதியாரைப் பற்றியே வந்து கொண்டிருந்தன. எழுதுகிறவர்களும் படிக்கிறவர்களும் பெரும்பாலும் பிராமணர்களாயிருந்தபடியால் அந்தச் சாதியாரைப் பற்றியே கதைகள் எழுதப்பட்டன. அந்தக் கதைகளில் கையாளப்பட்ட தமிழ் நடை பிராமணக் குடும்பங்களில் வழங்கும் தமிழாகவே இருந்தது” (இரா.மோகன், சிறுகதைச்சிற்பி கு.ப.ரா.ப,104.) என்ற கல்கியின் கூற்றாலும் இதை அறியலாம். சி.சு.செல்லப்பா, எ.என்.தேவகி கதைகளில் பிராமணர் வழக்குச் சொற்கள் புலப்படுவதனை காணமுடிகிறது.

சி.சு செல்லப்பாவின் கதைகளில் வரும் கதைமாந்தர்கள் பெரும்பாலும் பிராமணக் குடும்பத்தைச் சார்ந்தவர்களாகவே படைத்துள்ளார். ‘சரஸாவின் பொம்மை’ எனும் கதையில் வரும் சரஸாவின் தாய் பேசும் பகுதியில் “நான் கூடத்திற்கு வரவும் என் காலடி சப்தம் கேட்கவே, அம்மாமி என் பக்கம் திரும்பி, “வாடாப்பா சமய சஞ்சீவி உனக்கு நூறு வயசு! இந்த இரண்டு வாய்ச்சோறு உன் அம்மாங்காள் சாப்பிடறதுக்குள்ளே என் பிராணனை வாங்கிடறாள்”¹⁰ (சி.சு.செல்லப்பா சிறுகதைகள் சரஸாவின் பொம்மை,ப,1.)

மலையாளக் கதையாசிரியர்கள் பெரும்பாலும் தங்களது கதைகளில் பிராமணக் குடும்பங்களையே மையமிட்டு கதைகளைப் புனைந்துள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். எ.என்.தேவகியின் ‘சுமங்கலாவின் மாங்கல்யம்’ என்னும் கதையில் வீட்டில் அடைபட்டுக் கிடக்கும் சுமங்கலாவினை அவளது தந்தை நம்பூதிரிப் பிராமணர் வயதான நம்பூதிரிக்கு மணமுடித்துக் கொடுக்க நினைக்கும் வேளையில், அவளது தாய் மாறுதலுக்காக சுமங்கலாவினை தையல் பயிற்சிக்கு அனுப்ப வேண்டி உரையாடும் போது “மக சொன்னான்னு நீ கேக்க வந்தியாக்கும் அம்மைக்கும் மகளுக்கும் வேறு சோலியும் வேளையும் கிடையாதா? இனிமேல் அந்தப் பேச்சை எடுத்தன்னா இருக்கு” (தேந்தெடுத்த மலையாள சிறுகதைகள்,ப,32) என்னும் வரிகளின் வாயிலாக பிராமணர்களின் வழக்கினை அறியமுடிகிறது.

குழந்தை மொழி

கதாசிரியர்கள் கையாளும் மொழிநடையில் முக்கியத்துவம் நிறைந்த பாத்திரங்களாக குழந்தைகள் படைக்கப்பட்டுள்ளனர். கு.ப.ராவின் ‘குழந்தைகள் கொலு’ என்ற கதையில் வரும் எட்டு வயதுச் சிறுமி பாலாவிிற்கும், ஐந்து வயதுச் சிறுவன் கோபுவிிற்கும் இடையே நிகழும் உரையாடலில் குழந்தை பேசும் மொழிநடையினை நயமாகக் கையாண்டுள்ளார்

“ஏண்டி, பாலா நம்மாத்துலே ஏன் கொழுக்கட்டை பண்ணல்லே?”, “அப்பா செத்துப் போயிட்டாரோல்லியோ, அதனால் தான்!” “அப்பா ஏன் இப்போ செத்துப்போனார்?”, “அப்பாவுக்கு ஜொரம் வந்துதோல்லியோ...?”

“எல்லோரும் கொலு வச்சிருக்கா: பாட்டி தான் வைக்கக் கூடாதுங்கறா! பாட்டியைக் கண்டா எனக்குப் பிடிக்கல்லே பாட்டி எப்போ செத்துப்போவா பாலா?”¹¹...(ப.88) என்னும் வரிகளில் குழந்தைகளின் பிஞ்சு உள்ளத்தைத் திறம்பட எடுத்தியம்புகிறார்.

மலையாள சிறுகதை எழுத்தாளர் பால் சக்காரியாவின், ‘குழந்தை உண்ணி’ என்னும் கதையில் வரும் குழந்தை உண்ணி தன்னுடைய குழந்தைத் தனத்தினைக் காட்டுவதனையும், சிறுவயதிலே உலக நிகழ்வுகளை எண்ணி சிந்திக்கத் தொடங்குவதனையும், கனவு காண்பதனையும் ஆசிரியர் மிக அழகாக எடுத்துக் கூறுவதனை

“உண்ணி பெரிய மௌனியாக இருக்கானே இன்றைக்கு அப்பா சிரித்தார். மௌனி என்றால் என்ன? முனிவரா? முனிவரா இருக்கும், முனிவரைப்போல தாடியெல்லாம் வளர்த்து, காட்டின் நடுவில் யாரும் பார்க்க முடியாத இடத்தில் செடிகளுக்கிடையில் மறைந்து போக வேண்டும் சுற்றிலும் நனைந்த காய்ந்த இலைகள் அந்த இலைகளுக்கடியில் ஈரமான மண். காய்ந்த இலைகளுக்கிடையில் நுழைந்து உட்கார்ந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்”¹² (சக்காரியா கதைகள்,ப,188) என்னும் வரிகளில் தெரியமுடிகிறது.

முடிவுரை

தமிழ் மலையாள சிறுகதையாசிரியர்கள் தத்தமது மொழிச் சிறுகதைகளில் காலம், இடத்திற்கேற்ப வாசகரின் மனநிலையை உயிர்ப்பிக்கும் வகையில் உணர்ச்சி, உவமைகளிலும், பிராமணர் வழக்குச் சொல்லாடல்களிலும், குழந்தைப் பாத்திரங்களை அறிமுகப் படுத்தும் விதத்திலும் சிறப்பானதொரு இலக்கிய நடையினைக் கொண்டு தமக்கேயுரிய மொழிநடையைப் பின்பற்றி கதையமைத்துள்ள பாங்கினை இக்கட்டுரையின் வாயிலாக அறியமுடிகிறது.

அடிக்குறிப்புகள்

- [1] முனைவர் இரா.மோகன், சிறுகதைச் சிற்பி கு.பா.ரா.ப,93..
- [2] மா.இராமலிங்கம், நாவல் இலக்கியம்,ப,160..
- [3] மீனாட்சி முருகரத்தினம், கல்கியின் கதைக்கலை, ப,46..
- [4] இரா.பிரேமா, பெண்மையச் சிறுகதைகள்,ப,163..
- [5] சாராஜோசப் மலையாளச் சிறுகதைகள், ப,70..
- [6] முனைவர் செ.ரவிசங்கர், தமிழ் இலக்கியத்தில் உவமை,ப,80..
- [7] அண்ணா முத்திரைக் கதைகள்,ப,71..
- [8] மலையாள சிறுகதைகள், ப,25..

- [9] ஏ.எம்.சாலன், தேர்ந்தெடுத்த மலையாளச் சிறுகதைகள்,ப.64.,
[10] சி.க.செல்லப்பா சிறுகதைகள் சரஸ்வதின் பொம்மை,ப.1.,
[11] பேரா.இரா.மோகன் (ப.ஆ).கு.ப.ரா முத்திரைக் கதைகள்,ப.68.,
[12] பால் சக்காரியா, சக்காரியாவின் கதைகள்,ப.188.,

துணைநூல்கள்

- [1] அண்ணா முத்திரைக் கதைகள்.,
[2] மா.இராமலிங்கம், நாவல் இலக்கியம்.,
[3] மீனாட்சி முருகரத்தினம், கல்கியின் கதைக்கலை.,
[4] முனைவர் இரா.மோகன், சிறுகதைச் சிற்பி கு.பா.ரா.,
[5] இரா.பிரேமா, பெண்மையச் சிறுகதைகள்.,
[6] சாராஜோசப் மலையாளச் சிறுகதைகள்.,
[7] முனைவர் செ.ரவிசங்கர், தமிழ் இலக்கியத்தில் உவமை.,
[8] மலையாள சிறுகதைகள்.,
[9] ஏ.எம்.சாலன், தேர்ந்தெடுத்த மலையாளச் சிறுகதைகள்.,
[10] பேரா.இரா.மோகன் (ப.ஆ).கு.ப.ரா முத்திரைக் கதைகள்.,
[11] பால் சக்காரியா, சக்காரியாவின் கதைகள்.,
[12] சி.க.செல்லப்பா சிறுகதைகள்.,